

65/87

Józef Młynarski

1925 - 1987

Wystawa

MINISTERSTWO KULTURY I SZTUKI
CENTRALNE BIURO WYSTAW ARTYSTYCZNYCH

Malarstwo, grafika i rysunek

WARSZAWA, ZACHĘTA, PL. MAŁACHOWSKIEGO 3

Beer

"ZACHĘTA"
Narodowa Galeria Sztuki
Dział Dokumentacji
00-916 Warszawa, Pl. Małachowski
centr 827-58-54, fax 827-66-03

Ministerstwo Kultury i Sztuki
Centralne Biuro Wystaw Artystycznych

**Józef
Młynarski
1925 - 1984**

**Wystawa
malarstwa
grafiki i rysunku**

Warszawa, Galeria „Zachęta”, pl. Małachowskiego 3

maj '87

Barbara Młynarska

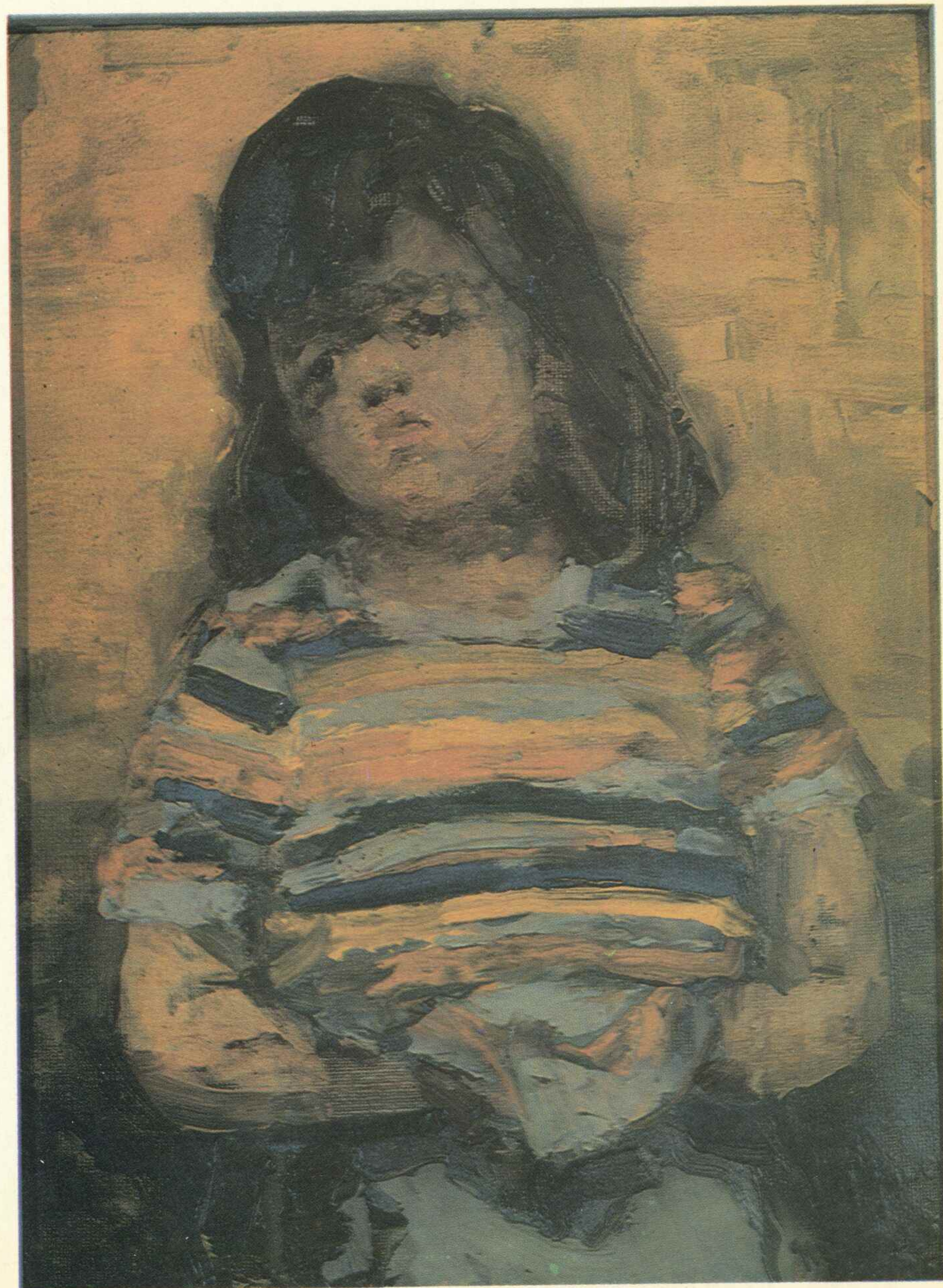
Dlaczego?
Codziennie musimy bać się siebie.
Przychodzisz nagle bez zapowiedzi
Zabierając nam iskrę życia
jako swoją własność.

Dlaczego?
Zabrałeś mi ukochanego człowieka
i teraz — co ja mam robić w tym sierocym życiu.
Mówisz że tak trzeba
że śmierci nie wolno się bać.

Dlaczego — odszedłeś tak nagle Tato?
do tej wielkiej otchłoni.
Czemu pospieszyłeś się
— „Nie powiedziawszy mi ostatnich rozkazów”.

Dlaczego?
Tak szybko postanowiłeś zatrzasnąć za sobą
bramę, w innym świecie.

Dlaczego?!...

Basia

Bywają chwile, że staje się dla nas rzeczą najważniejszą myśl o tym co trwałe i co ulotne, przemijające — myśl o istocie bytu, czym jest i co go określa.

Chwilą taką niewątpliwie jest moment zastanowienia nad dziełem i życiem człowieka, którego już nie ma wśród nas, ale pomimo tego obecny jest w naszym życiu i w naszej świadomości, istnieje poprzez pamięć, dzieło życia, bliskich mu ludzi i przedmioty, które towarzyszyły jego wędrówce. I tak jest niestety teraz, gdy przychodzi mi skreślić tych kilka zdań poświęconych Józefowi Młynarskiemu — artyście, człowiekowi wielkiej pracy i talentu. I żal ogarnia i smutek, że nie można już zapytać go o kilka spraw, wspomnień z jego drogi życiowej, która została przerwana w gmachu Zachęty, podczas udziału w jury, gdy spełniał swe artystyczne i społeczne obowiązki.

Józefa Młynarskiego zarówno w życiu jak i twórczości cechowało zaangażowanie ideowe, był z potrzeby serca społecznikiem przepojonym życiowym optymizmem. Pogodny, małomówny i nieśmiały jakkolwiek czasami nie stronił od towarzystwa. Robił wrażenie człowieka chodzącego własnymi ścieżkami. Młynarski brał czynny udział w życiu artystycznym, ale angażował się tylko wtedy, gdy odczuwał potrzebę swojej obecności i działania w zgodzie ze swoimi poglądami ideowo-artystycznymi. Ten cichy, skromny człowiek, spowity woalem nieśmiałości prezentował hart ducha i charakter, które ochroniły go od łamańców i przeobrażeń w poglądach na sztukę, tak charakterystycznych dla wielu mu współczesnych. W realizmie widział dążenie do poznawania otaczającego go świata, przedmiotów, zjawisk i człowieka, ale raczej mają chyba ci, którzy uważają, że będąc wierny warsztatowi realisty, mocno stąpając po ziemi był romantykiem, co znajdowało wyraz nie tylko w jego życiu, ale i wypowiedziach artystycznych. Nieobca była mu ekspresja i ów rozmach tak charakterystyczny w scenach batalistycznych jego malarstwa. Twierdzili niektórzy, że „żołnierska powinność” była jego ulubionym tematem.

Może, ale na pewno nie tylko. Natomiast można z całą pewnością przyjąć, że od czasu debiutu na wystawie „Młódzież walczy o pokój” w 1950 r., na której otrzymał II nagrodę, aż po ów wiosenny dzień 1984 r., dzień jego ostatni, był wierny wszystkiemu co ludzkie, co służy człowiekowi, jego życiu i szczęściu.

Patrząc na daty biografii artystycznej Józefa Młynarskiego i przypominam sobie ów entuzjazm, ale także olbrzymie tereny pokryte błotem na budowie Nowej Huty, przypominam sobie jego udział w rodzących się imprezach artystycznych jak „Sport w sztukach pięknych” w Madrycie i „Triennale malarstwa realistycznego” w Sofii w 1973 r. Podejmował wtedy decyzję o swoim bezpośrednim zaangażowaniu i udziale uznając, że ma coś ważnego do powiedzenia, impreza jest zgodna z jego życiowym i artystycznym credo.

No i pracowitość — droga nieustannych poszukiwań, nie tylko tematu, środka wyrazu, formy czy koloru. Wprawdzie uprawiał przede wszystkim malarstwo olejne i akwarelowe malując portrety, pejzaże, sceny batalistyczne, historyczne i martwą naturę, ale wyżywał się również w grafice, rysunku i ceramice. Dziś jest już za późno, aby zapytać Józefa Młynarskiego o jego poglądy, marzenia, aspiracje, o cenę osiągnięć i niepowodzeń, o znaczenie wielu szkiców i nieznanych rysunków, które po nim pozostały.

Dziś możemy tylko stwierdzić, że bardzo go brak zarówno jako człowieka jak i artysty, a wystawa na której zaprezentowany zostaje dorobek artystyczny na pewno przyczyni się do dalszych rozważań nad jego twórczością i dziełem życia.

Mieczysław Płaśnik

Dyrektor Centralnego Biura Wystaw Artystycznych

Józef Młynarski był artystą z wyboru i z temperamentu, traktującym swoją profesję żarliwie i z pasją. Pogodny, towarzyski, pełen życiowego optymizmu — wiele sił i czasu poświęcał sprawom społecznym. Daleki od przeceniania własnych możliwości i osiągnięć, niechętny zbędnej ornamentyce zarówno malarskiej jak i językowej — w swojej sztuce i wypowiedzanej refleksji o niej szukał zawsze sformułowań znaczących i najprostszych zarazem. Rzadko mówił o sztuce bezpośrednio, stała się ona bowiem dla niego czymś więcej niż tylko zawodem — bo sposobem widzenia świata i sposobem istnienia w tym świecie jednocześnie. Pytany chętnie odkrywał jednak perspektywy przyszłych zamierzeń, różnorodnych i wielowątkowych, które zresztą później z uporem i konsekwentnie realizował.

Młynarski uprawiał z różnym powodzeniem rozmaite dziedziny sztuk pięknych: malarstwo olejne i akwarelowe, grafikę, rysunek a nawet ceramikę. Pozostały w jego dorobku portrety, pejzaże i martwa natura. Jednak trzon jego twórczości stanowią wielkie cykle tematyczne, zwłaszcza najbardziej znane z kilkunastu istniejących, takie jak „Frontowe drogi”, „Braterstwo broni” czy „Etiudy warszawskie”. Ten ostatni — złożony z wielu obrazów olejnych i kilkudziesięciu akwafort i monotypii — poświęcony w dużej mierze odbudowie Warszawy i dokumentacji dokonujących się w ciągu dziesięcioleci w stolicy przemian — nakładających się na wspomnienia z czasów wojny i Powstania Warszawskiego, porównywany czasem bywa do „Okropności wojny” Goi ze względu na swą wstrząsającą wymowę.

Młynarski był bowiem artystą obdarzonym wielką kulturą, opartą na gruntownej znajomości sztuki, a także ową estetyczną intuicją, która pozwalała mu na właściwy dobór malarskich środków wyrazu. Określenie realista, często stosowane wobec jego twórczości — bez odpowiedniego komentarza nie oddaje przecież specyfiki właściwego jej klimatu.

Jeśli jednak przyjąć, że jego sztuka w sposób intersubiektywnie sprawdzalny wyraża postawę autora wobec przedmiotowej, a więc i społecznej rzeczywistości — będzie to bardzo bliskie prawdy. U podstaw bowiem przekonania —

porządkującego elementy proponowanej przez artystę wizji — zdaje się leżeć obiektywizm pojęty jako forma poznawania otaczającego świata i jako forma dystansu wobec mnogości jego zjawisk. W ową przestrzeń wpisana jest przedmiotowość tego malarstwa, wypełniona konkretnymi i świadomie podkreślającymi punkty odniesienia. To jeden aspekt spojrzenia na twórczość Młynarskiego. Jest jeszcze i drugi.

Artysta studiował malarstwo w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w pracowniach Andrzeja Pronaszki i Adama Marczyńskiego w latach 1945—1950. Udział Pronaszków w rozświetleniu palety malarstwa dwudziestolecia międzywojennego w Polsce, przygotowujący pośrednio przyszłe sukcesy koloryzmu nie może budzić wątpliwości. Marczyński z koloryzmem związany był już w sposób bezpośredni. Oczywiście klimat pracowni i autorytet profesorów nie mógł pozostać bez wpływu na doświadczenia warsztatowe Młynarskiego. Echa doświadczeń impresjonizmu dają też znać o sobie w dalszej twórczości. Nie przeszedł jednak nigdy na pozycje koloryzmu, ani — co zważywszy na okres studiów było przecież możliwe — nie wkroczył na drogę eksperymentów formalnych, co zresztą nie oznacza że nigdy nie uwzględniał zdobyczy awangardy. Sztuka pozostała dla niego zawsze mówiąc słowami Sartre'a „analogonem” tego co odnosi się do natury i do społeczeństwa. Podporządkował owej koncepcji naturę swego malarstwa. Środki formalnego obrazowania tracą w nim suwerenność stając się narzędziem możliwie najcelniej wyrażającym konkretne treści bez reszty związane z poszczególnym dziełem.

Lech Grabowski

Józef Młynarski urodził się w 1925 r. Już w szkole uważano, że ma talent malarski. W czasie okupacji, jako kilkunastoletni chłopiec przeżył wszystkie okropności, jakie niesie z sobą wojna: grozę, głód, wysiedlenie i tułaczkę. W partyzantce stracił ojca i ukochanego brata — bliźniaka. Nigdy nie wygasł ból po stracie najbliższych, poległych w ogniu walki, był wiecznie żywą inspiracją patriotycznego nurtu Jego malarstwa.

Lata bezpośrednio po zakończeniu wojny to dla Józefa Młynarskiego okres studiów w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, potem małżeństwo, a następnie wyjazd na studia doktoranckie do Leningradu.

Józef Młynarski, dla bliskich — Józek, dla najbliższych — Ziuku. Drobny, szczupły, o pociągłej twarzy i ciemnych, pełnych wyrazu oczach. Zamknięty w sobie, nieśmiały, dla bliskich zawsze życzliwy i skory do pomocy; pogodny, obdarzony wielkim poczuciem humoru. Wychowywał mnie od czwartego roku życia. Mieszkaliśmy wszyscy w małym, wynajętym domku w Zalesiu pod Warszawą. Jeden, jedyny pokój — to było całe nasze gospodarstwo. Nasz mały domek otaczał wspaniały ogród, którego ogromna część wprost tonęła w kwiatkach, a niemal połowę zajmował las. Żyliśmy jak w zaczerpniętym świetle, życzliwym dla artystów i dzieci. Tu właśnie, w Zalesiu, przyszła na świat ukochana córeczka Teodozji i Józefa Młynarskich — Basia. Przeżyliśmy tu chwile dobre i złe, w okresie pobytu Józefa w Leningradzie, pełne oczekiwań na listy, no i na paczki z migdałami, lalkami, książkami...

W tych, ciężkich pod względem finansowym dla naszej rodziny czasach, powstały znakomite płótna Józefa Młynarskiego: „Majakowski recytuje”, „Martwa natura z kuropatwą”, „Przed egzaminem”, rodziły się pomysły dalszych realizacji. Potem była przeprowadzka na Ochotę, na ulicę Białobrzeską 21. Dwa małe pokoiki, kuchnia. Jeden pokój — to oczywiście pracownia, a pierwszy wielki nabytek — prasa drukarska.

Tymczasem, dosłownie na naszych oczach zniknęły, robiące wstrząsające wrażenie, ruiny Warszawy. Józef przemierzał zgliszczoną stolicę wielokrotnie, ze szkicownikiem w ręku. Z tych wędrówek narodził się cykl akwafort i monotypii „Powstanie Warszawskie”, artystyczne przetworzenie tragicznych wydarzeń 1944 roku.

Cykl porównywany przez krytyków do „Okropności wojny” Goi.

Wśród wielu zajęć znalazł się także czas na pracę z dziećmi i młodzieżą w założonej przez Teodozję i Józefa Młynarskich placówce plastycznej w Pałacu Młodzieży w Warszawie. Wtedy to właśnie zaczęłam naukę w szkole muzycznej. W domu, niestety, nie było pianina, więc Ziuku namalował mi klawiaturę. Na tym wyimaginowanym fortepianie ćwiczyłam przez wiele miesięcy. Po jakimś czasie szkoła wypożyczyła nam pianino, ale do tej pory podziwiam fantazję Józka i precyzję, z jaką wykonał ten niezwykle instrument.

Wkrótce oboje artystów pochłonęła nowa pasja — ceramika. Piękne, ręcznie zdobione amfory i komplety stołowe wykonywane na zamówienie Rady Państwa i Rady Ministrów pozwoliły zarobić na spokojniejsze życie, farby, pędzle, płótna... W naszym mieszkaniu ciągle przybywało prac malarskich, graficznych i ceramicznych. Konieczna była przeprowadzka — tym razem na Pragę.

Józef zaczynał swój dzień pracy od filiżanki kawy, dziennika radiowego i papierosa. Później szedł do pracowni; tam wertował książki, na podstawie zdjęć i opisów wykonywał szkice mundurów, broni, scenarii bitwy. Zazwyczaj długo nosił tamat „pod sercem”, zbierał materiały, w końcu szkicował na płótnie delikatny kontur przyszłej kompozycji. Nigdy nie był z siebie w pełni zadowolony, od pracy trudno go było jednak oderwać; lubił malować samotnie, aż do zmroku.

Lata niepowodzeń minęły. Nastąpił okres wytężonego wysiłku a także ożywionych przyjaźni i podróży artystycznych do Anglii, Francji, NRD, ZSRR i Włoch.

Rzym. Tu właśnie Józef przeżył swój pierwszy zawał serca, a po przywiezieniu do Warszawy, w szpitalu — drugi.

Po okresie rekonwalescencji zaczął pracować tak, jakby nigdy nie chorował. Przez pierwsze miesiące trochę mniej palił, mniej też pił kawy. Później jego tryb życia wrócił do normy. Pracował, zajmowały go sprawy Związku Polskich Artystów Plastyków, lękał się o zdrowie i przyszłość córki. Nieco spokoju dawały mu pobyty na plenerach. Żona, która pochodziła z Zagłębia Dąbrowskiego, tęskniła do swoich rodzinnych stron. To ona była inicjatorką wspólnych wyjazdów do Zagłębia. Tam rozpoczęli pracę nad cyklem obrazów poświęconych pracy górników, hutników i żołnierzy pomagających przy budowie Huty Katowice. W Hucie Katowice spędzali większość swego czasu. Tu właśnie, w pobliżu wielkiego pieca, za ogromną szklaną szybą urządzono im oryginalną pracownię. Obrazy, będące plonem ich pracy były eksponowane na wystawach w całym kraju.

Lato 1980 roku spędziliśmy wszyscy razem w nowym mieszkaniu na Ursynowie. Jakieś niezwykle przecucie kazało nam cieszyć się sobą, nowym mieszkaniem, pracownią.

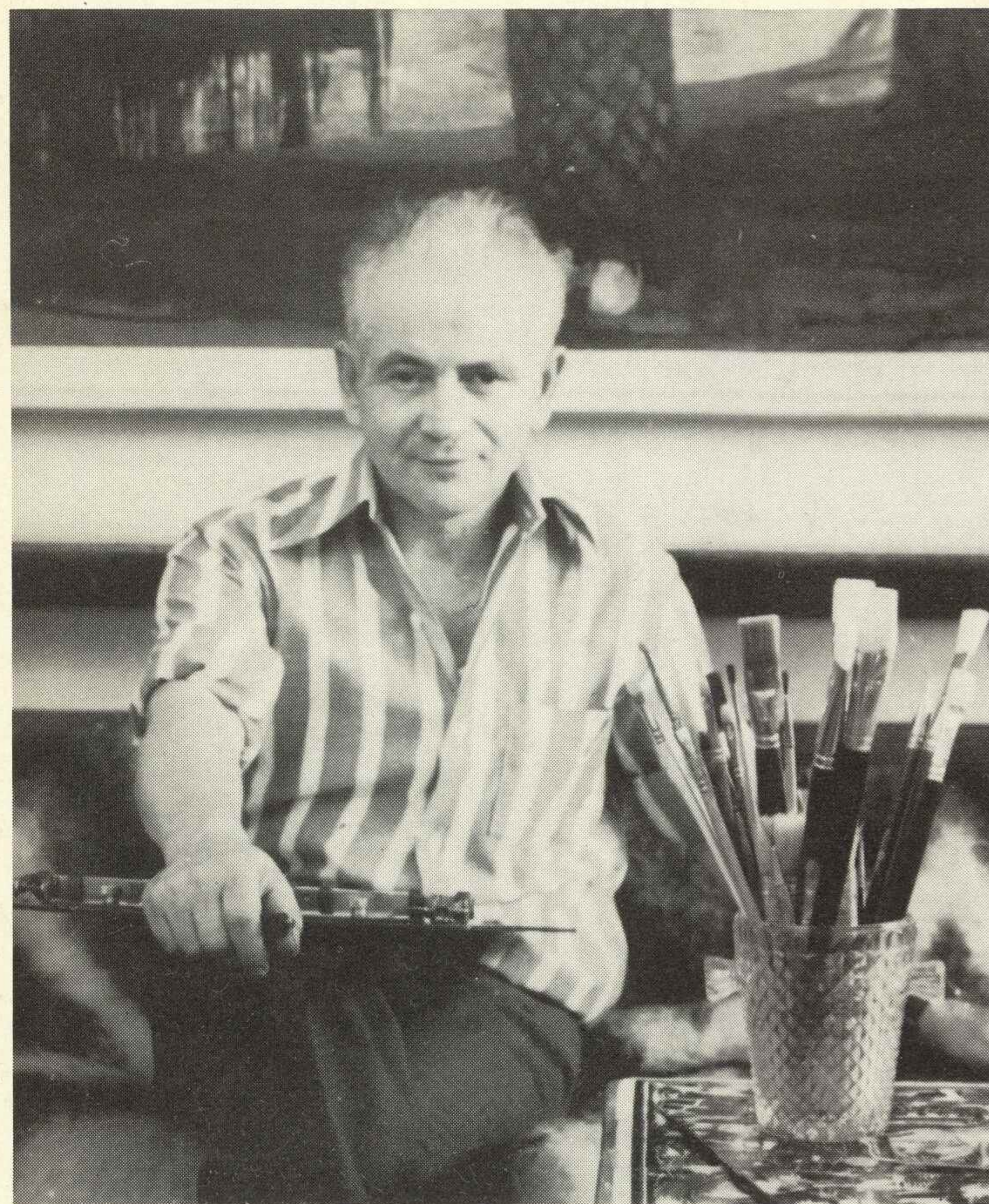
Mama spędziła niemal cały rok 1980—1981 w szpitalu. Już wkrótce poznaliśmy prawdę. Zachorowała na najcięższą i nieuleczalną chorobę — na raka. Od tego momentu zaczęła się tragedia naszego życia: rozpacz, bezsilność, ukrywanie prawdy, systematyczne wizyty w szpitalu, lekarze, wiara w medycynę i cuda. Wiosną 1981 roku Józef wyjechał do Anglii, gdzie w Muzeum Wojny prezentował swój obraz „Generał Sikorski w Szkocji”. Był to znaczny sukces artystyczny, którym zdążyła się jeszcze cieszyć jego żona.

Teodozja Młynarska zmarła 28 czerwca 1981 roku.

Józef w samotności zmagał się ze swoim cierpieniem. Dużo pracował. Powstawały monumentalne płótna: „Polacy w walce o Monte Cassino”, „Lasy lipskie w latach pogardy”, portret Wandy Wasilewskiej.

W tym czasie Józef znalazł oparcie, życzliwość i pomoc w Głównym Zarządzie Politycznym Wojska Polskiego. Pozwoliło mu to na powrót do czynnego życia: eksponował własne prace na wystawach indywidualnych i zbiorowych, był jednym z organizatorów nowych związków twórczych, ofiarnym organizatorem wystawy prac żony w „Zachęcie” i w Dąbrowie Górniczej, jurorem wystawy „Stulecie Polskiego Ruchu Robotniczego”. Na tej wystawie w gmachu „Zachęty” zaprezentował swoje dwie ostatnie prace: „Oddział Małego Franka”, „Manifestacja jedności robotniczej”. Otrzymał za nie nagrodę, której nie dane mu jednak było odebrać. Zmarł nagle, w pełni sił twórczych 27 kwietnia 1984 roku, w dniu pierwszego posiedzenia jury wystawy „Stulecie Polskiego Ruchu Robotniczego”. Śmierć przyszła w chwili, gdy Józef zaczął odnosić znaczące sukcesy artystyczne. Na szczęście nie wszystko umiera. Twórczość artysty żyje, daje świadectwo naszym czasom i artystyczną wizję czasów minionych.

Aleksandra Ford-Sampolska

JÓZEF MŁYNARSKI

Ur. 31.10.1925 r. w Gliniance, woj. rzeszowskie; zm. 27.04.1984 r. w Warszawie.

Studia: Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie, dyplom u prof. A. Pronaszki i A. Marczyńskiego w 1950 r.; w latach 1951—1953 aspirantura w Instytucie Sztuk Pięknych w Leningradzie.

Członek Grupy Realistów.

W roku akademickim 1950—1951 był asystentem w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, w latach 1953—1955 adiunktem w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.

W latach 1956—1957 pracował jako instruktor zajęć plastycznych w Pałacu Młodzieży PKiN w Warszawie.

Zajmował się malarstwem sztalugowym, grafiką artystyczną i ceramiką.

Laureat nagrody III stopnia Ministra Obrony Narodowej w 1970 r. oraz nagrody II stopnia Ministra Obrony Narodowej w 1977 r. W uznaniu swoich zasług uhonorowany został Brązowym Medalem „Za zasługi dla obronności kraju”, 1973; Złotą Honorową Odznaką „Za zasługi dla Warszawy”, 1977; Srebrnym Medalem „Za zasługi dla obronności kraju”, 1977; Złotym Medalem „Za zasługi dla obronności kraju”, 1982; Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, 1984 (przyznany pośmiertnie).

Wystawy indywidualne:

- 1958 — Warszawa, foyer Teatru Narodowego
- 1960 — Dąbrowa Górnicza, Pałac Kultury Zagłębia
- 1961 — Katowice, Biuro Wystaw Artystycznych
- 1964 — Warszawa, Gmach CKO Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego
- 1965 — Warszawa, Dom Wojska Polskiego
- 1966 — Edynburg, The Scottish National Gallery of Modern Art
Kopenhaga, Museum Frieheas
- 1966 — 1967 — Edynburg, The Traverse Gallery
Glasgow, The Citizen's Theatre
- 1975 — Warszawa, Dom Wojska Polskiego
- 1976 — Warszawa, Galeria „Kordegarda”
Berlin, Ośrodek Informacji i Kultury Polskiej
Sofia, Ośrodek Informacji i Kultury Polskiej
- 1983 — Warszawa, Stołeczny Klub Garnizonowy

Udział w wystawach zbiorowych:

- 1950 — Młódzież walczy o pokój, Warszawa — II nagroda
- 1952 — Światowy Festiwal Młodzieży i Studentów, Berlin — wyróżnienie
- 1957 — Ogólnopolska wystawa plastyki, Radom
- 1960 — I Biennale grafiki, Kraków
- 1961 — Wystawa grafiki artystycznej i rysunku w XV-lecie PRL, Warszawa — wyróżnienie
Międzynarodowa wystawa „Bałtyk morzem pokoju”, Rostock
- 1962 — II Biennale grafiki, Kraków
Wystawa prac 25 malarzy realistów, Warszawa
Festiwal polskiego malarstwa współczesnego, Szczecin
Wystawa p.n. „Martyrologia i walka”, Lublin
- 1963 — XX-lecie ludowego Wojska Polskiego w twórczości plastycznej, Warszawa
Wystawa prac 30 malarzy realistów, Warszawa

- 1964 — XX-lecie PPR w grafice i rysunku, Warszawa — wyróżnienie
Wystawa p.n. „Polski Ruch Oporu 1939—1945 w twórczości plastycznej”, Belgrad, Berlin, Lipsk, Wiedeń
X Wystawa malarstwa Okręgu Warszawskiego ZPAP, Warszawa
Wystawa prac konkursowych „Człowiek i praca w Polsce Ludowej” (malarstwo, rzeźba, grafika), Warszawa — wyróżnienie
Warszawa w sztuce, Warszawa
- 1965 — III Wystawa prac malarzy realistów, Warszawa
Lenin i jego idea. Wystawa polskiej współczesnej grafiki artystycznej, Olsztyn
Wystawa pokonkursowa grafiki w XX-lecie zwycięstwa nad faszyzmem, Warszawa — wyróżnienie
20 lat PRL w twórczości plastycznej. Wystawa malarstwa, Warszawa
Warszawa w sztuce, Warszawa
Współczesne malarstwo polskie, Moskwa
- 1966 — IV Wystawa prac malarzy realistów, Warszawa
Wystawa malarstwa, grafiki i rzeźby krajów Układu Warszawskiego, Berlin
Wystawa polskiej sztuki współczesnej, Budapeszt
Współczesne malarstwo polskie, Bukareszt
- 1967 — V Wystawa prac malarzy realistów, Warszawa
Ogólnopolska wystawa malarstwa „Jesienne konfrontacje”, Rzeszów
Wystawa malarstwa polskiego, Berlin, Sofia
- 1968 — Ogólnopolska wystawa w 25-lecie ludowego Wojska Polskiego w twórczości plastycznej, Warszawa, Budapeszt
VI Wystawa prac malarzy realistów, Warszawa
II Festiwal sztuk pięknych, Warszawa
IV Festiwal polskiego malarstwa współczesnego, Szczecin
Warszawa w grafice i rysunku od XVw. do XXw., Hawana
- 1969 — Wystawa prac grupy polskich malarzy realistów, Moskwa
VII Wystawa prac malarzy realistów, Warszawa
Człowiek i praca w Polsce Ludowej. Wystawa pokonkursowa malarstwa, rzeźby i grafiki, Warszawa
Wystawa sztuki polskiej, Budapeszt
Wystawa plakatu politycznego, Moskwa
- 1970 — Lenin i jego idea. Wystawa polskiej plastyki współczesnej z okazji 100 rocznicy urodzin W. I. Lenina, Warszawa
III Festiwal sztuk pięknych, Warszawa
Wojna i pokój w twórczości plastycznej, Poznań
VIII Wystawa prac grupy malarzy realistów: malarstwo, rzeźba, grafika, Warszawa
Międzynarodowa wystawa „Przeciw wojnie i faszyzmowi”, Weimar

- 1970 — 1971 — Wystawa sztuki polskiej, Budapeszt
- 1971 — Wystawa prac grupy malarzy realistów, Vallekilde
Ogólnopolska wystawa malarstwa „Portret człowieka”, Warszawa
Ogólnopolski plener olimpijski — wystawa poplenerowa, Łódź
Warszawa w sztuce, Warszawa
Warszawa we współczesnym malarstwie polskim, Budapeszt
- 1972 — IX Wystawa prac grupy malarzy realistów, Warszawa
XIII Wystawa malarstwa, grafiki i rysunku Okręgu Warszawskiego ZPAP, Warszawa
V Festiwal sztuk pięknych, Warszawa
Wojna i pokój w polskiej plastyce współczesnej, Berlin
- 1973 — Warszawa w sztuce. Malarstwo ze zbiorów Muzeum Historycznego w Warszawie, Berlin
Międzynarodowe triennale malarstwa realistycznego, Sofia
Międzynarodowe biennale „Sport w sztukach pięknych”, Madryt
30 lat ludowego Wojska Polskiego w twórczości plastycznej, Warszawa, Sofia
- 1974 — Wystawa p.n. „Polska dzisiejsza”, Chicago
X Wystawa prac grupy malarzy realistów, Warszawa
Wystawa sztuki polskiej, Ułan Bator
Warszawa w malarstwie 1944—1974 ze zbiorów Muzeum Historycznego m.st. Warszawy, Warszawa
Wojna i pokój w plastyce polskiej, Brno, Płowdiw
Wystawa współczesnej grafiki marynistycznej, Turku
Wystawa grafiki polskiej, Rabat
- 1975 — Międzynarodowe biennale sztuki. Malarstwo, grafika i sztuka użytkowa, Rostock
30 rocznica zwycięstwa nad faszyzmem w twórczości plastycznej, Warszawa, Gdynia, Lublin, Bytom, Budapeszt, Kołobrzeg, Poznań, Wrocław, Drezno, Moskwa
Warszawa w malarstwie, Bratysława, Praga
- 1976 — Poplenerowa wystawa przemysłowego pleneru przyjaźni, Katowice
Międzynarodowa wystawa sztuki „30 zwycięskich lat”, Warszawa
Warszawa — moje miasto, Sofia
- 1976 — 1977 — W kręgu realizmu. XI wystawa prac grupy malarzy realistów, Warszawa
- 1977 — Kraj Rad w warszawskiej plastyce, Warszawa
- 1980 — Portret wojska. Ogólnopolska wystawa twórczości plastycznej dla uczczenia 35 rocznicy zwycięstwa nad faszyzmem i 25 rocznicy powołania Układu Warszawskiego, Warszawa, Lipsk
Wizerunek miasta. Artyści plastycy w 35 rocznicę

wyzwolenia Warszawy, Warszawa
Artyści plastycy — absolwenci uczelni w ZSRR,
Warszawa

- 1981 — Wystawa prac artystów plastyków — mieszkańców Ursynowa, Warszawa
- 1983 — Wystawa prac plastyków polskich, Warszawa
Wojsko polskie w plastyce. Wystawa zorganizowana z okazji 40-lecia ludowego Wojska Polskiego, Warszawa
- 1984 — Stulecie polskiego ruchu robotniczego. Wystawa malarstwa, rzeźby, grafiki i tkaniny, Warszawa
Sztuka polska w 40-leciu PRL, Moskwa
- 1985 — Wystawa malarstwa, grafiki, rzeźby, Sztokholm
Drogi do zwycięstwa. Ogólnopolska wystawa twórczości plastycznej z okazji 40-lecia zwycięstwa nad faszysmem i 30 rocznicy powołania Układu Warszawskiego, Warszawa
Ludowe Wojsko Polskie w twórczości plastycznej, Berlin, Praga

Prace artysty znajdują się w zbiorach Scottish National Gallery of Modern Art w Edynburgu, Frieheas Museum w Kopenhadze, Imperial War Museum w Londynie, Muzeum Narodowego w Warszawie, Muzeum Historycznego m.st. Warszawy, Muzeum Wojska Polskiego w Warszawie, Muzeum Polskiego Ruchu Oporu w Warszawie, Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego w Warszawie, Muzeum Lenina w Warszawie, Muzeum Oręża Polskiego w Kołobrzegu, Muzeum w Chorzowie a także w zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki, Centralnego Biura Wystaw Artystycznych, Uniwersytetu w Edynburgu, Biblioteki m.st. Warszawy, Głównego Zarządu Politycznego Wojska Polskiego oraz w kolekcjach państwowych i prywatnych w kraju i za granicą.

Prace malarskie Józefa Młynarskiego tworzą następujące cykle tematyczne:

„Człowiek XX wieku” (m.in. prace „Romantyzm pracy”, „Żołnierze wśród stalowników”, „Zgrupowanie wojsk przy budowie Huty Katowice”, „Pod ziemią”, „Odlewnia żeliwa”,

„Etiudy warszawskie” (m.in. „Warszawski pejzaż”, „Warszawa ul. 11 Listopada”, „Pałac Pod Blachą”, „Krakowskie Przedmieście”)

„Frontowe drogi” (m.in. „Kościuszkowcy”, „Polacy w walce o Monte Cassino”, „Sanitariuszka”, „Lasy lipskie w latach pogardy”, „Nad Nysą Łużycką”)

„Braterstwo broni” („Towarzysze broni”, „Z ćwiczeń żołnierzy Układu Warszawskiego” i in.)

„Współczesny dzień Wojska Polskiego” (m.in. „Kuchnia polowa”, „Na poligonie”, „Pelotki na poligonie”)

„Historia ruchu robotniczego” (m.in. „Manifestacja jedności robotniczej”, „Republika Zagłębiowska 1918”, „Strajk w Hucie Bankowej”)

„Sport” („Trening”, „Relaks”, „Mecz”)

Pozostałe obrazy Józefa Młynarskiego to portrety postaci historycznych i osób prywatnych, martwe natury, pejzaże, sceny rodzajowe będące „migawkami z życia”. Ponadto dziełem Józefa Młynarskiego są dwa wspaniałe cykle graficzne (akwaforty i monotypie) poświęcone wydarzeniom powstania warszawskiego.

SPIS PRAC — MALARSTWO

1. Robotnik, 1952, olej, płótno, 60×50
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
2. Hutnik, 1953, olej płótno, 60×50
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
3. Dziecko, 1953, olej tektura, 30×20
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
4. Portret żony, 1953, olej tektura, 30×20
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
5. Majakowski recytuje, ok. 1955, olej płótno, 270×140
wł. Muzeum Pałac Kozłówka
6. Rok 1918 w Zagłębiu Dąbrowskim, 1957, olej płótno, 40×69
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
7. Basia, 1957, olej płótno, 29,5×21
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
8. Przed egzaminem, 1957, olej płótno, 110×77
wł. Ministerstwo Kultury i Sztuki, Warszawa
9. Pejzaż, 1958, olej płótno, 55×46
wł. Komitet Wojewódzki PZPR, Warszawa
10. Pieta, 1959, olej płótno, 100×70
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
11. Portret żony, ok. 1960, olej płótno, 97×75
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
12. Pod parasolem, 1960, olej płótno, 100×70
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
13. Na wielkim piecu, 1960, olej płótno, 100×80
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
14. Basia z kotem, 1960, olej płótno, 54×76
wł. Barbara Młynarska, Warszawa

Romantyzm pracy — dzieło żołnierskiego wysiłku

15. W hucie, 1960, olej płótno, 61×50
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
16. Portret żony, 1960, olej płótno, 100×70
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
17. Bocznica kolejowa, 1960, olej płótno, 36×51
wł. Skotarska, Warszawa
18. Krajobraz przemysłowy, 1961, olej płótno, 50×61
wł. Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego, Warszawa
19. Na martenach, 1961, olej płótno, 130×200
wł. Muzeum w Chorzowie
20. Dąbrowa Górnicza, 1961, olej płótno, 60×50
wł. Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego, Warszawa

21. Strajk w Hucie Bankowej — Dąbrowa Górnicza 1925, 1961, olej płótno, 60×50
wł. Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego, Warszawa
22. Masakra pod Hutą Katarzyna w Sosnowcu—1905, 1961, olej płótno, 60×50
wł. Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego, Warszawa
23. Górnicy, 1961, olej płótno, 50×60
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
24. Hutnicy z Huty im. F. Dzierżyńskiego, 1961, olej płótno, 100×135
wł. Muzeum Lenina, Warszawa
25. Republika Zagłębiowska, ok. 1961, olej płótno, 100×250
wł. Muzeum Pałac Kozłówka

26. Garowy, 1962, olej płótno, 100×80
wł. Muzeum Narodowe, Warszawa
27. Oświęcimska rampa, ok. 1962, olej płótno, 130×100
wł. Centrum Zdrowia Dziecka, Warszawa
28. Braterstwo broni, 1961, olej płótno, 114×146
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
29. Braterstwo broni-przyjaźń, ok. 1961, olej płótno, 114×146
wł. Dom Wojska Polskiego, Warszawa
30. Martwa natura, 1963, olej płótno, 65×47
wł. Józef Zimny, Warszawa
31. Bomba atomowa (szkic), ok. 1963, olej płótno, 97×71
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
32. Warszawa 1945, 1963, olej płótno, 135×200
wł. Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego, Warszawa
33. W lipcowy dzień, 1964, olej płótno, 195×130
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
34. Czołgi w akcji, 1964, olej płótno, 100×135
wł. Centralny Ośrodek Szkolenia Ogólnowojskowego
35. Pod ziemią, 1964, olej płótno, 134×200
wł. Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego, Warszawa
36. Portret Joanny Kirschner, 1965, olej płótno, 78×105
wł. Joanna Bielniak-Kirschner, Warszawa
37. Spotkanie na przedpolu, 1965, olej płótno, 100×135
wł. Muzeum Oręża Polskiego, Kołobrzeg
38. Portret Elżbiety Czyżewskiej, 1965, olej płótno, 70×70
wł. Krystyna Wilk, Warszawa
39. Sanitariuszka, 1965, olej płótno, 130×200
wł. Muzeum Oręża Polskiego, Kołobrzeg
40. Pejzaż szkocki „Crinlarich”, 1966, olej płótno, 50×70
wł. Anna Radziwon, Nowe Miasto Lubawskie
41. Doki Grangemouth, 1966, olej płótno, 56×100
wł. Zenon Słowiński, Wielka Brytania
42. Dean Village, 1966, olej płótno, 56×100
wł. Zenon Słowiński, Wielka Brytania
43. Loch Lamond, 1966, olej płótno, 68×100
wł. Zenon Słowiński, Wielka Brytania
44. Millers Row, 1966, olej płótno, 68×18
wł. Zenon Słowiński, Wielka Brytania
45. Ulica w Edynburgu nocą, 1966, olej płótno, 70×48
wł. Zenon Słowiński, Wielka Brytania
46. Zegar na poczcie, 1966, olej płótno, 70×100
wł. Zenon Słowiński, Wielka Brytania
47. South Queensferry, 1966, olej płótno, 50×100
wł. Zenon Słowiński, Wielka Brytania
48. Forth Bridge, 1967, olej płótno, 50×51
wł. Zenon Słowiński, Wielka Brytania
49. Portret Stanisława Radziwona, 1967, olej płótno, 98×67
wł. Anna Radziwon, Nowe Miasto Lubawskie
50. Nad Odrą, 1968, olej płótno, 100×80
wł. Wojskowy Instytut Historyczny, Warszawa
51. Warszawski pejzaż, 1968, olej płótno, 80×100
wł. L. Adamow, Warszawa
52. Czytająca (akt), 1969, olej płótno, 120×90
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
53. Na Starym Mieście, 1969, olej płótno, 100×70
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
54. Operacja wiślano-odrzańska, 1969, olej płótno, 100×80
wł. Wojskowy Instytut Historyczny, Warszawa
55. Portret żony, 1970, olej płótno, 180×150
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
56. Wyzwolenie Warszawy, ok. 1970, olej płótno, 100×200
wł. Zarząd Polityczny Warszawskiego Okręgu Wojskowego
57. Martwa natura, 1971, olej płótno, 111×92
wł. Izabela Fesołowicz, Częstochowa
58. Krakowskie Przedmieście I, 1971, olej płótno, 71×100
wł. Muzeum Historii m.st. Warszawy
59. Mecz, 1971, olej płótno, 100×117
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
60. Portret M.H., 1971, olej płótno, 118×80
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
61. Pelotki na poligonie, 1973, olej płótno, 114×263
wł. Pomorski Okręg Wojskowy
62. Weranda, 1974, olej płótno, 112×104
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
63. Bateria artylerii na stanowisku ogniowym, 1974, olej płótno, 61×92
wł. Marian Kucharski, Warszawa
64. Martwa natura, 1974, olej płótno, 130×96
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
65. Portret z czerwienią, 1974, olej płótno, 130×113
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
66. Towarzysze broni — z ćwiczeń żołnierzy Układu Warszawskiego, 1974, olej płótno, 99×200
wł. Muzeum Wojska Polskiego, Warszawa
67. Towarzysze broni II, 1974, olej płótno, 89×120
wł. Dom Wojska Polskiego, Warszawa
68. Polacy nad Łabą, ok. 1974, olej płótno, 115×145
wł. Śląski Okręg Wojskowy
69. Bokserzy, 1975, olej płótno, 100×116
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
70. Zapaśnicy, 1975, olej płótno, 100×116
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
71. Orle gniazdo, 1975, olej płótno, 92×77
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
72. Pejzaż, 1975, olej płótno, 104×84
wł. Genowefa Sułkowska, Warszawa
73. Gdzieś tam na halach, 1975, olej płótno, 115×80
wł. Zarząd Polityczny Warszawskiego Okręgu Wojskowego
74. Tatarnicza wspinaczka w obronie gór, 1975, olej płótno, 115×80
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
75. Odpoczynek Podhalańczyków, 1975, olej płótno, 71×90
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
76. Kraków — Collegium Maius, 1976, olej płótno, 61×46
wł. Jan Matek, Białograd
77. Portret Beaty Czajka, 1976, olej karton, 23×30
wł. Henryk Czajka, Warszawa
78. Krakowskie Przedmieście, 1976, olej płótno, 73×92
wł. Henryk Czajka, Warszawa
79. Widok z Mariensztatu, 1976, olej płótno, 92×76
wł. Tadeusz Adynowski, Warszawa
80. Odlewnia żeliwa — Huta Warszawa, 1977, olej płótno, 115×230
wł. Centralne Biuro Wystaw Artystycznych, Warszawa
81. Zalewanie wlewnic, 1977, olej płótno, 85×105
wł. Huta Warszawa
82. Wokół pieca łukowego, 1977, olej płótno, 150×160
wł. Huta Warszawa
83. Martwa natura, ok. 1977, olej płótno, 31×25
wł. Zofia Nowakowska, Błonie k. Warszawy
84. Żołnierze wśród stalowników — Huta Katowice, 1978, olej płótno, 200×350
wł. Muzeum Wojska Polskiego, Warszawa
85. Wspólne ćwiczenia pod Białą Górą, 1978, olej płótno, 114×148
wł. Dom Wojska Polskiego, Warszawa
86. Huta Katowice — aglomerownia, ok. 1979, olej płótno, 114×146
wł. Dom Wojska Polskiego, Warszawa
87. Ludzki teatr, 1980, olej płótno, 81×82
wł. Centralne Biuro Wystaw Artystycznych, Warszawa
88. Nigdy więcej, 1980, olej płótno, 139×100
wł. Centralne Biuro Wystaw Artystycznych, Warszawa
89. Z ćwiczeń zaprzyjaźnionych armii, 1980, olej płótno, 180×330
wł. Dom Wojska Polskiego, Warszawa
90. Exodus, 1980, olej płótno, 114×146
wł. Centralne Biuro Wystaw Artystycznych, Warszawa
91. Lasy lipskie w latach pogardy, 1980, olej płótno, 300×180
wł. Dom Wojska Polskiego, Warszawa
92. Zwycięstwo — Berlin 1945, 1980, olej płótno, 300×180
wł. Dom Wojska Polskiego, Warszawa
93. Kompozycja II, ok. 1980, olej płótno, 114×146
wł. Centralne Biuro Wystaw Artystycznych, Warszawa
94. Krakowskie Przedmieście, 1980, olej płótno, 80×65
wł. T. Domżał, Warszawa
95. Pałac Pod Blachą, Warszawa, 1981, olej płótno, 65×82
wł. Izabela Fesołowicz, Częstochowa
96. Krakowskie Przedmieście, 1981, olej płótno, 85×75
wł. Izabela Fesołowicz, Częstochowa
97. Portret dziewczynki, ok. 1981, olej karton, 36×25
wł. Bożena Michalska, Warszawa
98. Polacy w walce o Monte Cassino, 1982, olej płótno, 300×100
wł. Dom Wojska Polskiego, Warszawa
99. Portret Barbary Nawrockiej, 1983, olej płótno, 100×73
wł. Barbara i Aleksander Nawroczy, Warszawa
100. Portret gen. Wojciecha Jaruzelskiego, 1983, olej płótno, 63×45
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
101. Portret Wandy Wasilewskiej, 1983, olej płótno, 100×80
wł. Muzeum Wojska Polskiego, Warszawa
102. Manifestacja jedności robotniczej, 1984, olej płótno, 126×200
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
103. Oddział Małego Franka, 1984, olej płótno, 90×120
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
104. Portret gen. Wsiewołoda Strażewskiego, ok. 1984, olej płótno, 84×100
wł. Dom Wojska Polskiego, Warszawa
105. Uniwersytet w Edynburgu (praca nie dokończona), ok. 1984, olej płótno, 59×69
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
106. Kościuszkowcy, b.r., olej płótno, 60×46
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
107. Powitanie z morzem, b.r., olej płótno, 130×200
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
108. Stalownia, b.r., olej płótno, 114×145
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
109. Na szkockiej ziemi, b.r., olej płótno, 60×90
wł. Muzeum Wojska Polskiego, Warszawa
110. Portret gen. Iwana Koniewa, b.r., olej płótno, 92×73
wł. Muzeum Wojska Polskiego, Warszawa
111. Portret por. Mieczysława Kalinowskiego, b.r., olej płótno, 119×88
wł. Muzeum Wojska Polskiego, Warszawa
112. Portret gen. Z. Berlinga, b.r., olej płótno, 100×70
wł. Muzeum Wojska Polskiego, Warszawa
113. Las, b.r., olej płótno, 78×95
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
114. Szkic do portretu Jarosława Dąbrowskiego, b.r., olej tektura, 25×53
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
115. Jarosław Dąbrowski, b.r., olej płótno, 110×150
wł. Wojskowa Akademia Techniczna, Warszawa
116. Rodzina robotnicza, b.r., olej płótno, 69×97
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
117. Romantyzm pracy — dzieło żołnierskiego wysiłku, b.r., olej płótno, 200×350
wł. Wojskowa Akademia Techniczna, Warszawa
118. Przed wymarszem, b.r., olej płótno, 100×200
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
119. W hucie, b.r., olej płótno, 50×60
wł. Centralna Biblioteka Wojskowa, Warszawa
120. Warszawski pejzaż, b.r., olej płótno, 80×100
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
121. Czołgi, b.r., olej płótno, 100×80
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
122. Zgrupowanie wojska na placu budowy Huty Katowice, b.r., olej płótno, 113×204
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
123. Wojska Polskie na Bliskim Wschodzie, b.r., olej płótno, 135×200
wł. Sztab Generalny Wojska Polskiego

124. Park Tiergarten, b.r., olej płótno, 105×155
wł. Departament Kadr Ministerstwa Obrony Narodowej, Warszawa
125. Lenino, b.r., olej płótno, 130×220
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
126. Lenino, b.r., olej płótno, 136×136
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
127. Nad Nysą Łużycką, b.r., olej płótno, 78×50
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
128. Kuchnia polowa, b.r., olej płótno, 90×100
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
129. Portret gen. Smagi, b.r., olej płótno, 120×98
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
130. Portret płk. Bolesława Kowalskiego, b.r., olej płótno, 120×90
wł. Wojskowa Akademia Techniczna, Warszawa
131. Przedmieście Warszawy, b.r., olej płótno, 98×72
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
132. Warszawa, ul. 11 Listopada, b.r., olej płótno, 92×73
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
133. Portret gen. Jaroszewicza, b.r., olej płótno, 60×92
wł. Główny Zarząd Polityczny Wojska Polskiego
134. Collegium Maius, b.r., olej płótno
wł. Biblioteka Lekarska, Uniwersytet w Edynburgu
135. Żelazowa Wola, 1972, olej płótno, 80×68
wł. Ela Burnett, Wielka Brytania
136. Krakowskie Przedmieście, b.r., olej płótno
wł. Jerzy Skwira, Warszawa
137. Martwa natura (słoneczniki), b.r., olej płótno, 29,5×21
wł. L. Solan, Warszawa

GRAFIKA

1. Cykl „Powstanie Warszawskie 1944”, 1957, monotypie, każda praca 29,5×16,7
 1. Rozstanie
 2. Już tylko pusta Hala Mirowska
 3. W cieniu serca
 4. Płomień i pieśń. Kościół Św. Anny
 5. O moje umiłowane miasto
 6. Stróż nowego porządku. Gmach Zachęty
 7. Miasto krzyży. Królikarnia, Mokotów
 8. Kamienie wołać będą
 9. Umarłe miasto. Gmach banku
 10. Cmentarny wiatr. Rynek Starego Miasta
 11. Walka o życie. Dziedziniec przy ul. Długiej
 12. Przyjacielskie ramię. Przy ul. Grzybowskiej
 13. Nie nasze niebo
 14. W młodych oczach. Na ul. Długiej
 15. Dola matek
 16. Gdzie my się podziejemy. Rynek Starego Miasta
 17. Kto się nami zaopiekuje
 18. Ciemności kryją ziemię

19. Kto mnie wysłucha
 20. Droga w ciemności
 21. Do ostatniego naboju
 22. Trzeba zdecydować
 23. Nie wszyscy wrócili
 24. Podziemne miasto. Mokotów
 25. Na dachach Starówki
 26. Dwa światy
 27. Warszawskie dzieci
 28. Odezwała się barykada. Plac Bankowy
 29. Na pozycje. Ul. Długa
 30. Koniec Blietzkriegu. Plac Teatralny
 31. Kiedy nas spotka dzień
 32. Śmierć nas tylko powstrzyma. Krak. Przedmieście
 33. Nie zmarnuj pocisku. Ul. Grzybowska
 34. W ogniu. Rynek Starego Miasta
 35. Nie przejdą. Plac Bankowy
 36. Pod skrzydłami nocy
 37. Leć pieśni w dal
 38. Dwóch na dwa
 39. Powroty do żywych. Mokotów
 40. Na nową pozycję
 41. Legły świątynie
 42. Było nas tysiące
 43. Homo homini lupus
2. Cykl „Powstanie Warszawskie 1944”, 1960, akwaforty, każda praca 24,5×17
 1. Homo homini lupus
 2. Na dachach Starówki
 3. Nie nasze niebo
 4. Na pozycje
 5. W ogniu
 6. Warszawskie dzieci
 7. Pod skrzydłami nocy
 8. Dobrze być razem
 9. Do ostatniego naboju
 10. Powrót do żywych
 11. Kto się nami zaopiekuje
 12. Dola matek
 13. Podziemne miasto
 14. Walka o życie
 15. Cmentarny wiatr
 16. Kamienie o pomstę wołać będą
 17. Płomień i pieśń
 18. Na tułaczkę
 19. Było nas tysiące
 20. Umarłe miasto
 3. Masakra pod Hutą Katarzyna w Sosnowcu w 1905 r., 1961, technika mieszana, 48×61
wł. Muzeum Lenina, Warszawa
 4. Dąbrowa Górnicza 1918, 1961, monotypia tusz, 110×51
wł. Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego, Warszawa

5. Przed manifestacją na Placu Bankowym, 1962, technika mieszana, 43×64
wł. Muzeum Lenina, Warszawa
6. PPR walczy, 1962, technika mieszana, 48×61
wł. Muzeum Lenina, Warszawa
7. Marteny, 1962, monotypia, 14×19
wł. Muzeum Lenina, Warszawa
8. W kopalni, 1962, monotypia, 50×75
wł. Muzeum Lenina, Warszawa
9. W hucie, 1962, monotypia, 49×70
wł. Muzeum Lenina, Warszawa
10. Krakowskie Przedmieście, 1962, akwaforta, 9,4×12,5
wł. Muzeum Historii m.st. Warszawy
11. Starówka od strony Wisły, 1962, akwaforta, 9,4×12,5
wł. Muzeum Historii m.st. Warszawy
12. Przyczółek Czerniakowski, 1965, akwaforta, 68×24
wł. Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego, Warszawa
13. Kościuszkowcy, 1965, linoryt, 45×60
wł. Muzeum Oręża Polskiego, Kołobrzeg
14. 9 maja 1945, 1967, staloryt, 45×39
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
15. Lenin, 1967, akwaforta,
wł. Muzeum Lenina, Warszawa
16. W Berlinie 1945, b.r., akwaforta, 40×50
wł. Śląskiego Okręgu Wojskowego
17. Po pracy, b.r., linoryt, 60×66
wł. Muzeum Lenina, Warszawa
18. Bibuła wśród robotników, b.r., linoryt, 60,8×66,5
wł. Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego, Warszawa
19. Cykl ilustracji do książki „Edinburgh University and Poland”, 1967, linoryty
wł. Wiktor Tomaszewski, Wielka Brytania
 1. Portal w Medical Quandorfe, 15×21
 2. Mc Evan Hall, 7×7
 3. Portal w Mc Evan Hall, 16×16
 4. Royal Veberinary College, 16×16
 5. Royal College of Surgeons, 15×11
 6. Uniwersytet Mc Evan Hall, 16×15
 7. Zamek w Edynburgu, 14×17
 8. Royal College of Surgeons, 14×11
 9. Zamek w Edynburgu, 15×20
 10. Medical Buildings Quandorfe, 20×15
 11. Biblioteka, 15×20
 12. Ex libris dra Wiktora Tomaszewskiego, 20×15
 13. Okładka, 25,5×18
 14. Uniwersytet w Edynburgu
 15. Królewski szpital (Royal Infirmary), 16×16

RYSUNKI, SZKICE

1. Strajk okupacyjny w kopalni „Klimontów”, 1960, tusz papier, 49×65

- wł. Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego, Warszawa
2. Portret żony (w zieleni), ok. 1960, kredka papier, 34×25
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
3. Portret żony, ok. 1960, ołówek karton, 32×24
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
4. Portret żony (w czerwieni), ok. 1960, kredka papier, 30×15
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
5. Portret żony, ok. 1960, ołówek papier, 44×32
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
6. Portret córeczki, ok. 1960, kredka papier, 32×24
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
7. Basia, ok. 1960, ołówek papier, 26×34
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
8. Basia, ok. 1960, ołówek papier, 32×22,5
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
9. Dzieci, ok. 1960, tusz papier, 32×24
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
10. Postać kobieca, ok. 1960, akwarela tusz papier, 25,5×18
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
11. Pejzaż, ok. 1960, tusz papier, 24×32
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
12. Pejzaż, ok. 1960, sangwina papier, 24×40
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
13. Robotnik, ok. 1960, kredka papier, 26,5×14
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
14. Portret, ok. 1960, tusz papier, 40×30
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
15. Ilustracje do książki F. Molnara „Chłopcy z Placu Broni”, (20 szt.), ok. 1960, tempera papier, każda praca 18×29
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
16. Ilustracje do książki F. Molnara „Chłopcy z Placu Broni”, (17 szt.), I wersja, ok. 1960, ołówek papier, każda praca 18×29
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
17. Ilustracje do książki F. Molnara „Chłopcy z Placu Broni”, (21 szt.), II wersja, ok. 1960, ołówek papier, każda praca 18×29
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
18. Pejzaż z okna pracowni, 1962, ołówek papier, 20,5×29
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
19. Studium przy telewizorze, 1963, ołówek papier, 22,5×27
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
20. Scena rodzajowa, 1965, tusz papier, 12,5×15
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
21. Basia, ok. 1965, ołówek papier, 10,5×14,5
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
22. Czytająca, ok. 1965, ołówek papier, 10,5×14,5
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
23. Pejzaż, ok. 1965, tusz papier, 24×32
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
24. Basia, 1966, ołówek papier, 29,5×21
wł. Barbara Młynarska, Warszawa

25. Scena rodzajowa ok. 1968, ołówek karton, 24×30
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
26. Akt, ok. 1970, tusz papier, 44×32
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
27. Warszawa-Ratusz, ok. 1970, ołówek papier, 17×22,5
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
28. Las, ok. 1970, tusz akwarela papier, 17×22,5
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
29. Kwiaty, ok. 1970, tusz papier, 31×22,5
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
- 30—34. Getto Warszawskie, ok. 1970, tusz papier, każda
praca 20,5×30
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
35. Diana, 1978, ołówek papier, 22×28,5
wł. Aleksandra Ford-Sampolska, Warszawa
36. Szkic do portretu B. Nawrockiej, ok. 1980, ołówek
papier, 22,5×18
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
37. Diana, 1982, ołówek papier, 19,5×31
wł. Aleksandra Ford-Sampolska, Warszawa
oraz projekty okładek i ilustracji, szkice portretowe, szkice
do obrazów i szkice różne, różne techniki, różne formaty

Inne

1. Amfora zielona, malarstwo na ceramice, wys. 57
wł. Barbara Młynarska, Warszawa
2. Talerz z dekoracją „Powstanie Warszawskie 1944”,
1981, malarstwo na porcelanie, 25
wł. Zofia Nowakowska, Warszawa

„Malarstwo Józefa Młynarskiego ma charakter monumentalny, panoramiczny, epicki. Wypowiedź malarska artysty jest prosta, przejrzysta i komunikatywna. Jest to malarstwo uogólniające, ale wyzbyte sztucznego patosu, bogate w obserwacje i nie pozbawione również liryzmu. Kompozycyjny rozmach w kreowaniu przestrzeni poddany jest rygorom dyscypliny i jasności w budowaniu scen sytuacyjnych. Dynamika tych kompozycji rodzi napięcia emocjonalne, stwarza specyficzny nastrój. (...)

Malarstwo Józefa Młynarskiego osiąga zamierzone efekty ideowe i artystyczne dzięki wysokiej kulturze malarskiej jego prac, znakomitemu opanowaniu warsztatu, wielkiej sprawności technicznej, opanowaniu rysunku i wrażliwości na kolor — przy czym w opozycji do postimpresjonizmu kolor nie uzyskuje tu wartości autonomicznej, lecz jest funkcjonalny w stosunku do struktury kompozycji traktowanej jako przekaz określonych treści.”

M. Prośna, Malarstwo Józefa Młynarskiego
Argumenty nr 30, 24 VII 1983 r.

„Monotypie i akwaforty Józefa Młynarskiego naszym zdaniem powinny ukazać się w wydawnictwie albumowym. Brak nam takiej właśnie publikacji. Chętnie, na pewno,

byłaby nabywana u nas w kraju i wśród Polonii zagranicznej.”

(grt), Express Wieczorny nr 35, 9 X 1958 r.

„Malarstwo Józefa Młynarskiego, jednego ze współczesnych malarzy-batalistów jest diametralnie różne od spokojnego nastroju obrazów Teodozji. Pełne ruchu, dynamizmu, pulsujące rytmem aktywnego działania. W obrazach Młynarskiego zawsze coś się dzieje, nawet, gdy z pozoru panuje spokój. Na jego twórczości ciąży wspomnienia wojny, przeżycia tamtych lat, pamiętny czas, gdy trzeba było zaczynać wszystko od nowa, budując na gruzach.”

Krystyna Zielińska, Romantyczni realiści...,
Żołnierz Wolności nr 252, 28 X 1975 r.

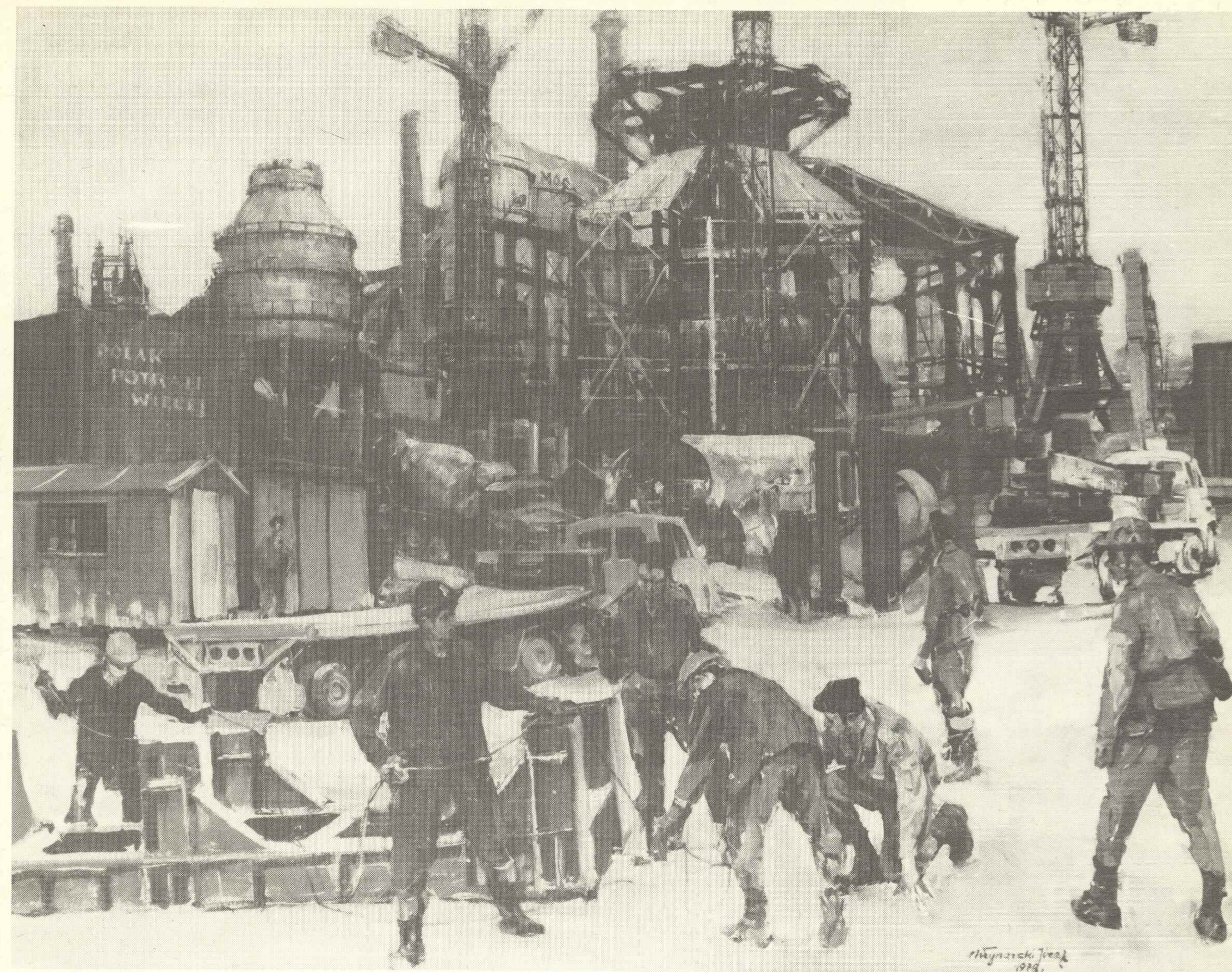
„Józef. Wnikliwy obserwator życia. Doskonale portretujący ludzi w akcji, w działaniu. Jeden z naszych najlepszych batalistów. Wieloletnie więzi i kontakty z wojskiem: uczestnictwo w zajęciach na poligonie, wyjazdy w plenery bezpośrednio do jednostek — owocują w jego malarstwie pełnymi dynamiki i ekspresji scenami z życia żołnierza ludowego wojska; ukazują go w trudzie codziennej służby i na szlakach bitewnych II wojny światowej. (...)

W sposobie ukazywania scen batalistycznych i martyrologicznych Młynarski nawiązuje do tradycji naszego rodzimego realizmu w malarstwie, przepojonego w swych treściach wolą bezprzykładnej walki”.

Zofia Dąbrowska, Portrety twórców,
Żołnierz Polski nr 51, 21 XII 1975 r.

„Młynarski to artysta o gorącym, wrażliwym sercu. Kiedy wystawiał pierwszy raz w Warszawie w Teatrze Narodowym przed 18 laty „Powstanie Warszawskie” był jeszcze zupełnie młodym twórcą. Ludzie patrzyli z zapartym tchem, ze ściśniętym gardłem na jego wizję „Warszawskich Termopili”.

Józef Małgorzewski, Etiudy Warszawskie Józefa Młynarskiego,
Tygodnik Demokratyczny nr 8, 22 II 1976 r.

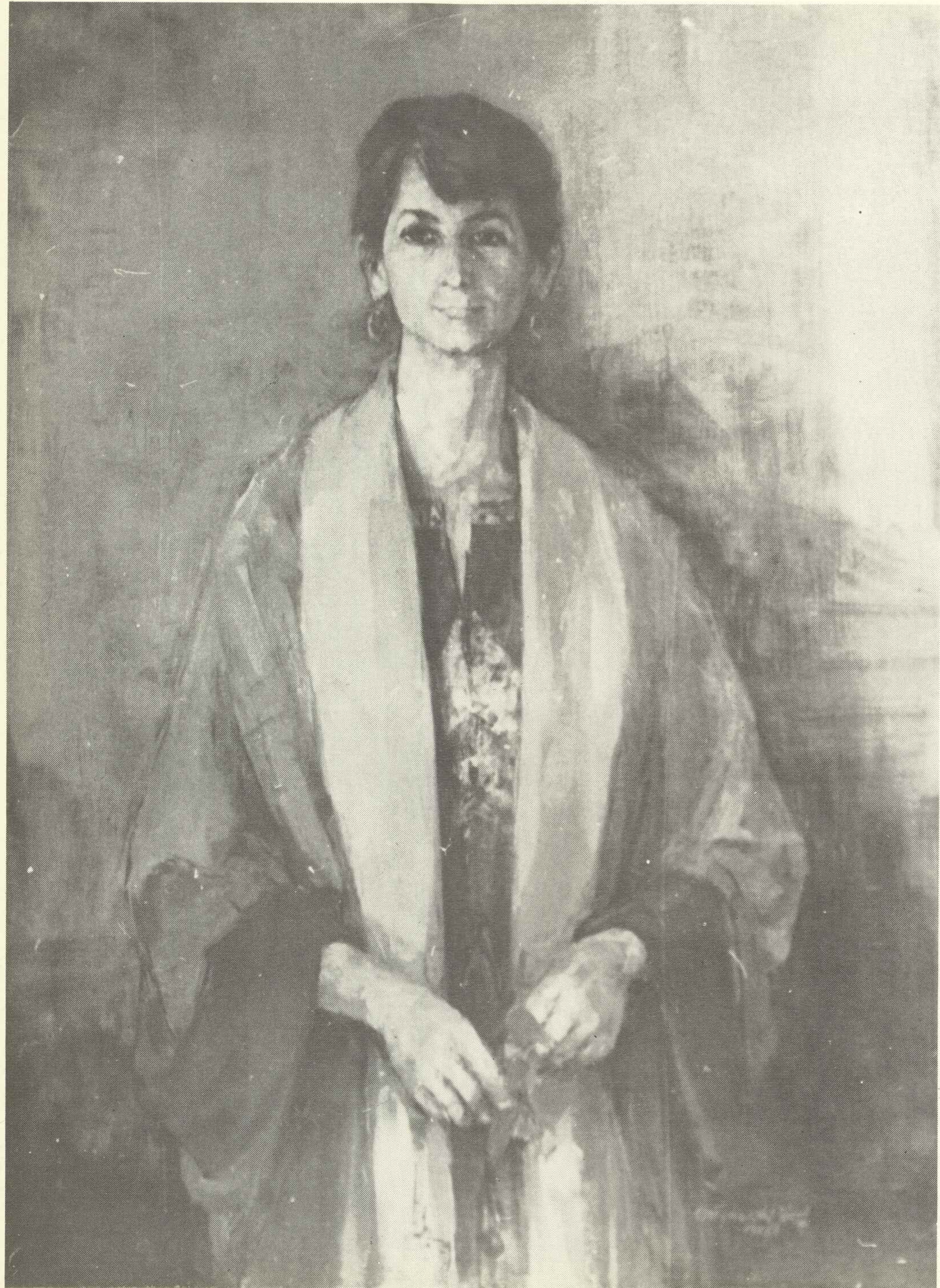
Zgrupowanie wojska na placu budowy Huty Katowice

Hutnicy

Pod ziemią

Portret Barbary Nawrockiej

Pejzaż z Bukowiny

Manifestacja jedności robotniczej

Pejzaż

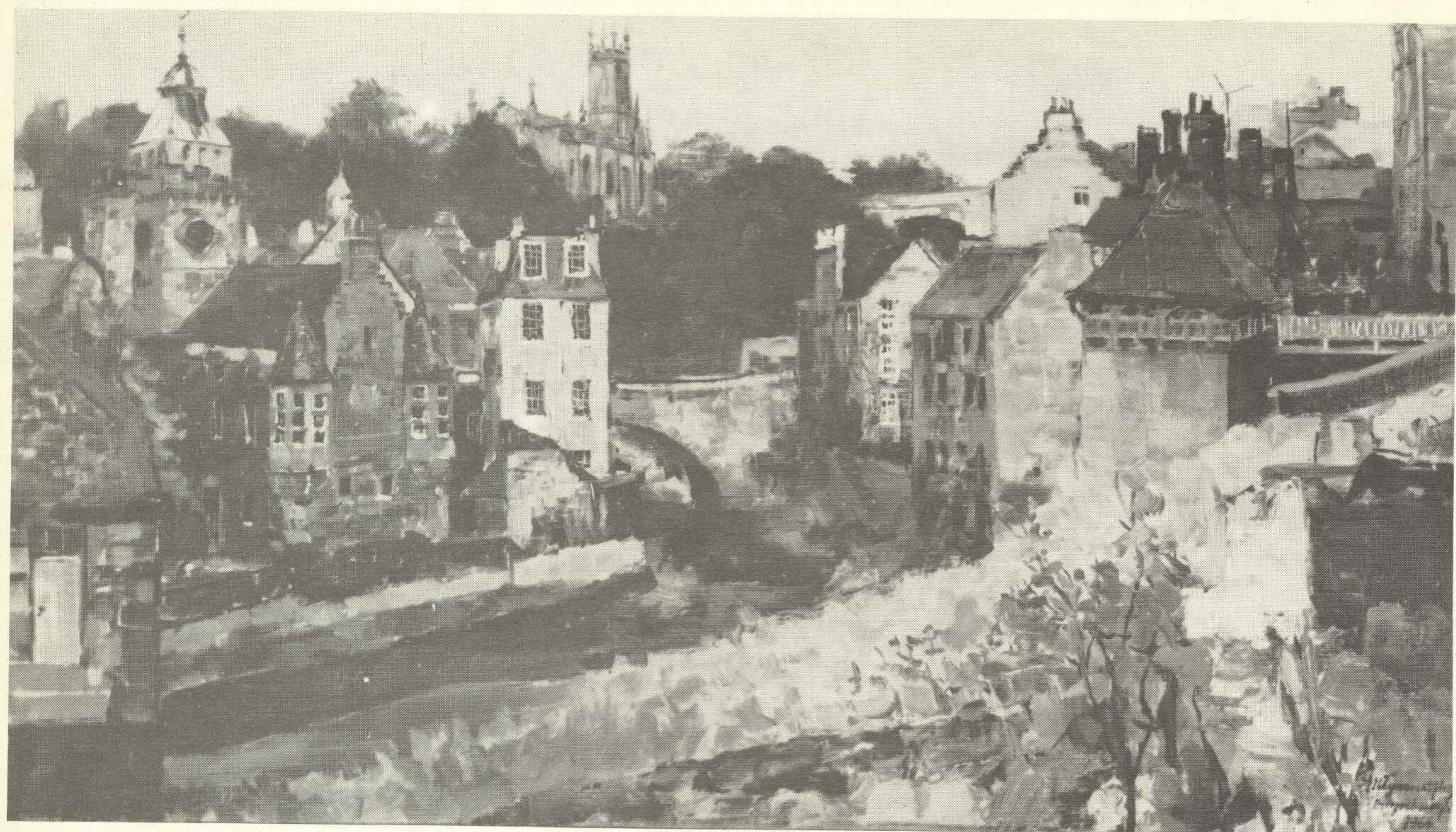
Warszawa — ul. Długa

Warszawa — Krakowskie Przedmieście z pomnikiem A. Mickiewicza

Podwarszawski las

Edynburg

Pejzaż

Powitanie z morzem

Braterstwo broni

Pelotki na poligonie

Z ćwiczeń zaprzyjaźnionych armii

Z ćwiczeń zaprzyjaźnionych armii

Exodus

Sikorski w Szkocji, wł. Muzeum Wojny w Londynie

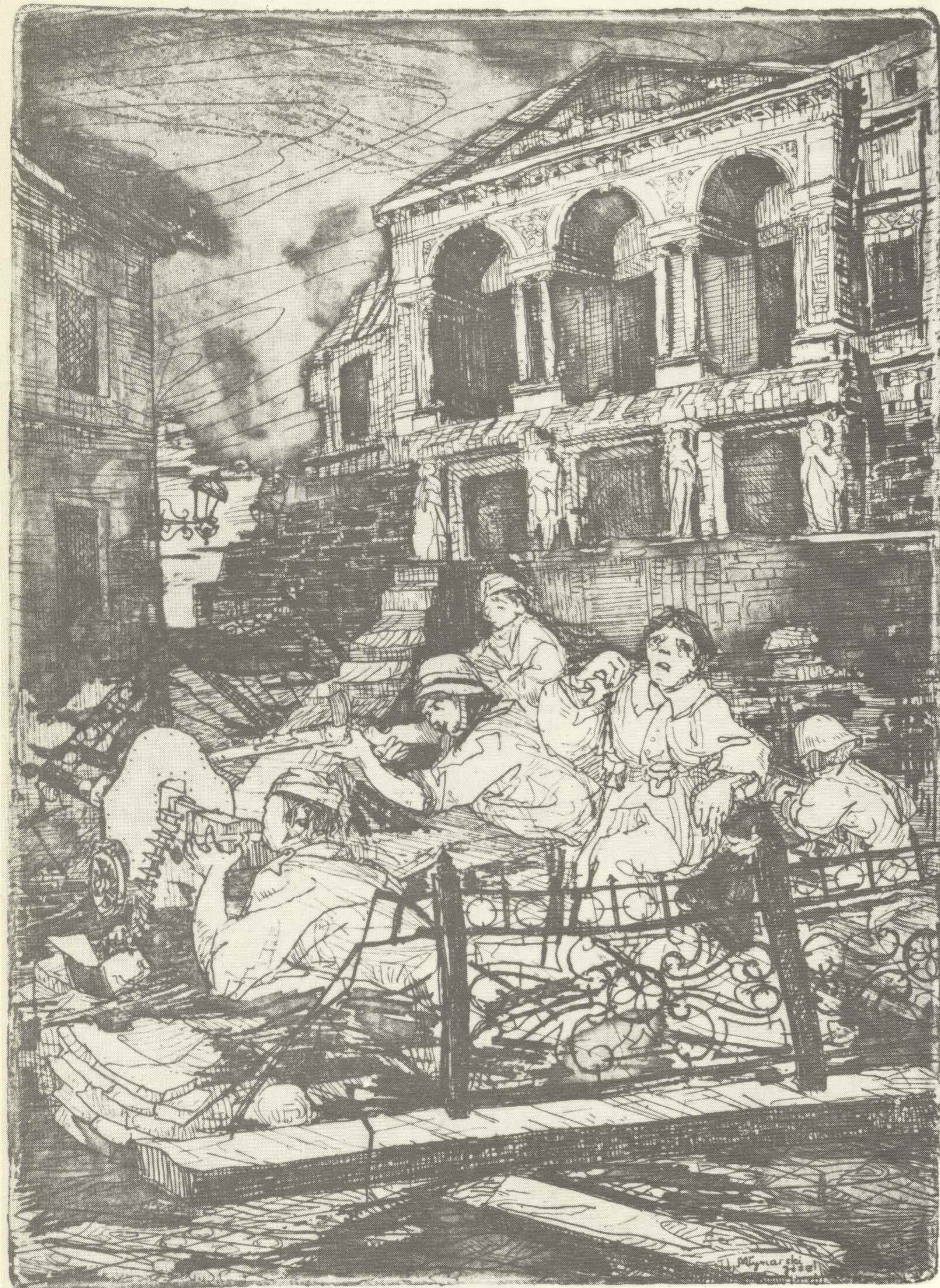
Towarzysze broni

Towarzysze broni — z ćwiczeń żołnierzy Układu Warszawskiego

Orle gniazdo

Z cyklu „Powstanie Warszawskie 1944”:
Do ostatniego naboju

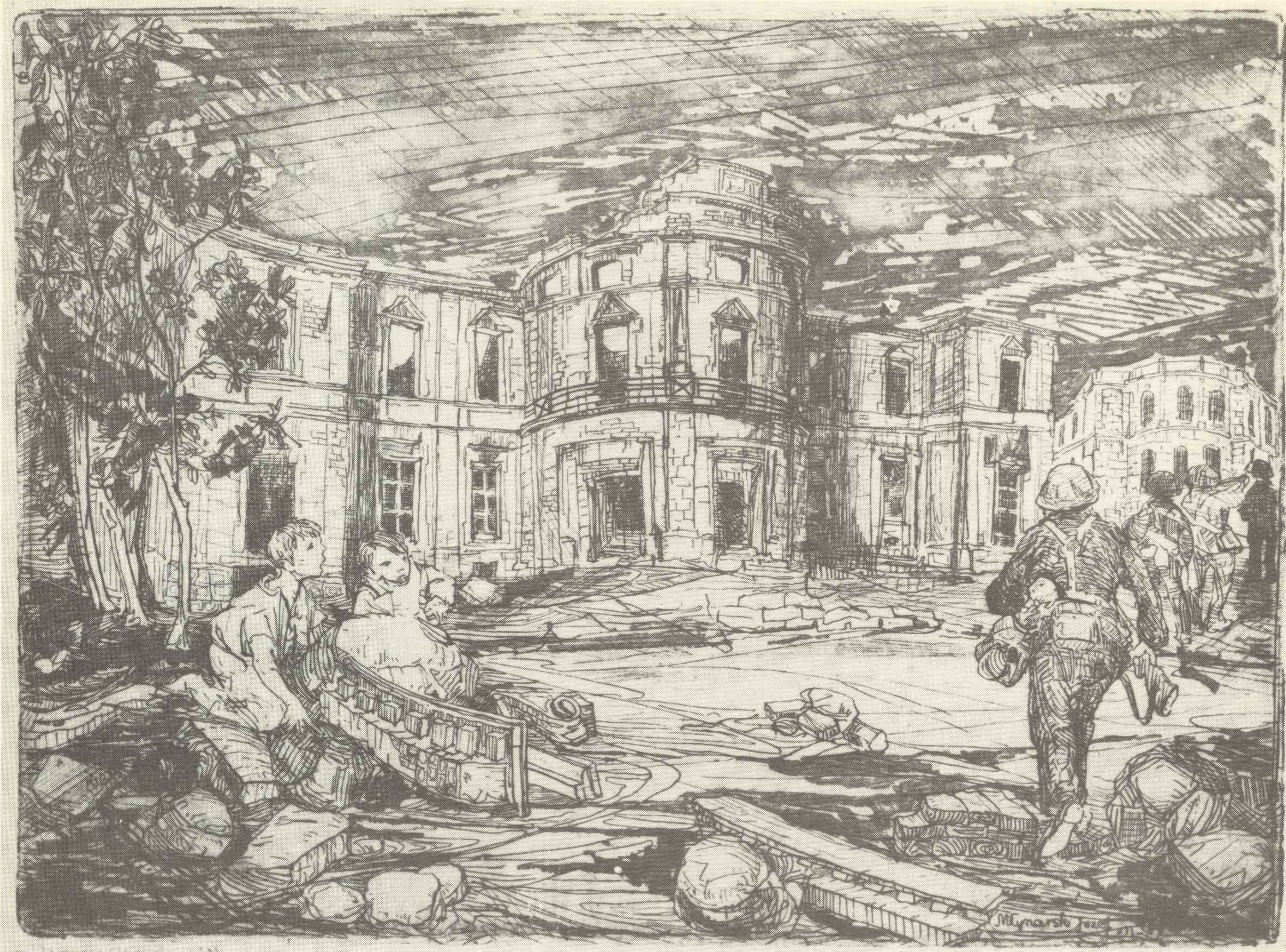
Z cyklu „Powstanie Warszawskie 1944”:
Dobrze być razem

Z cyklu „Powstanie Warszawskie 1944”: Kto się nami zaopiekuje

Z cyklu „Powstanie Warszawskie 1944”: Podziemne miasto

Z cyklu „Powstanie Warszawskie 1944”: Warszawskie dzieci

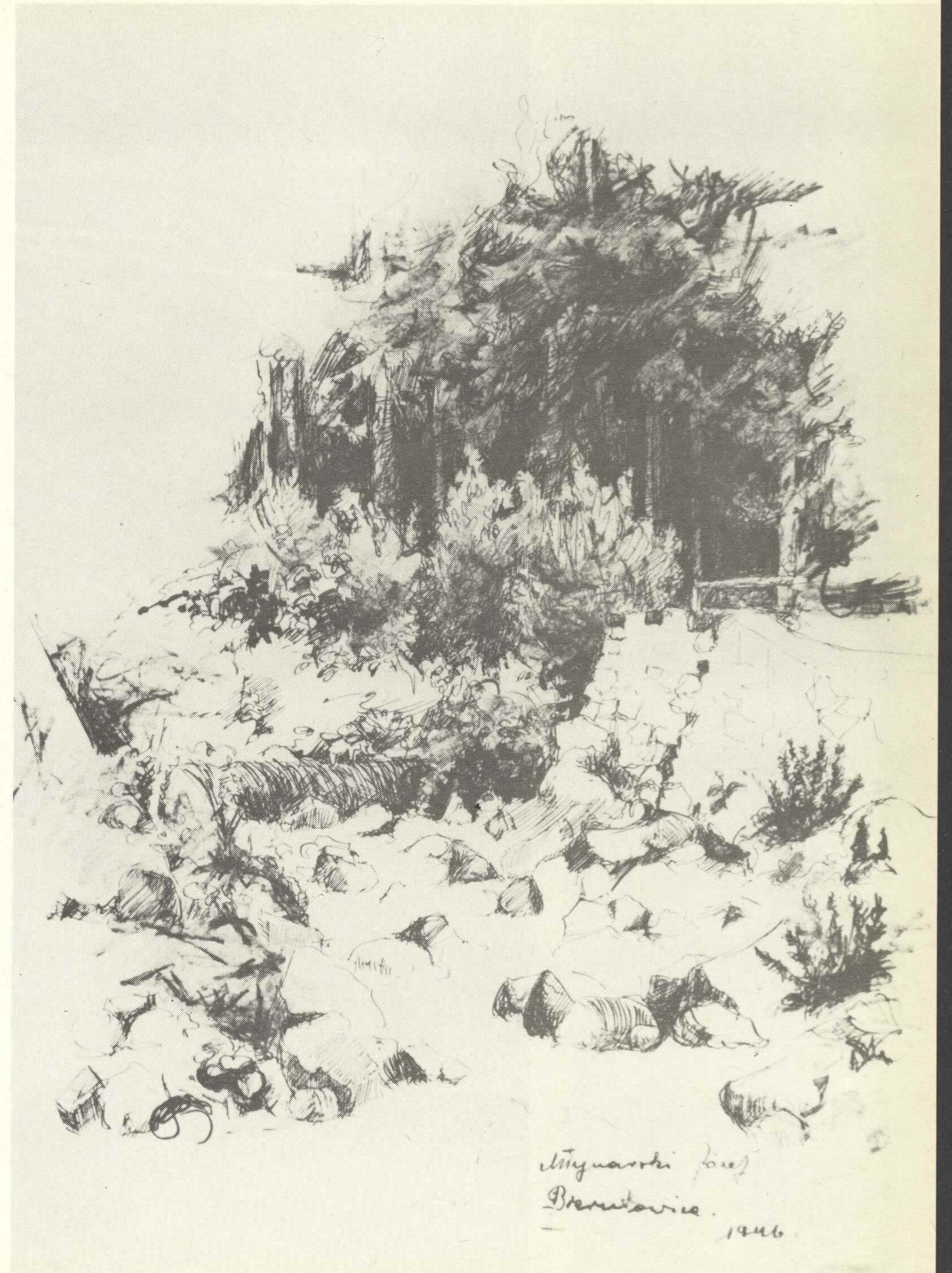
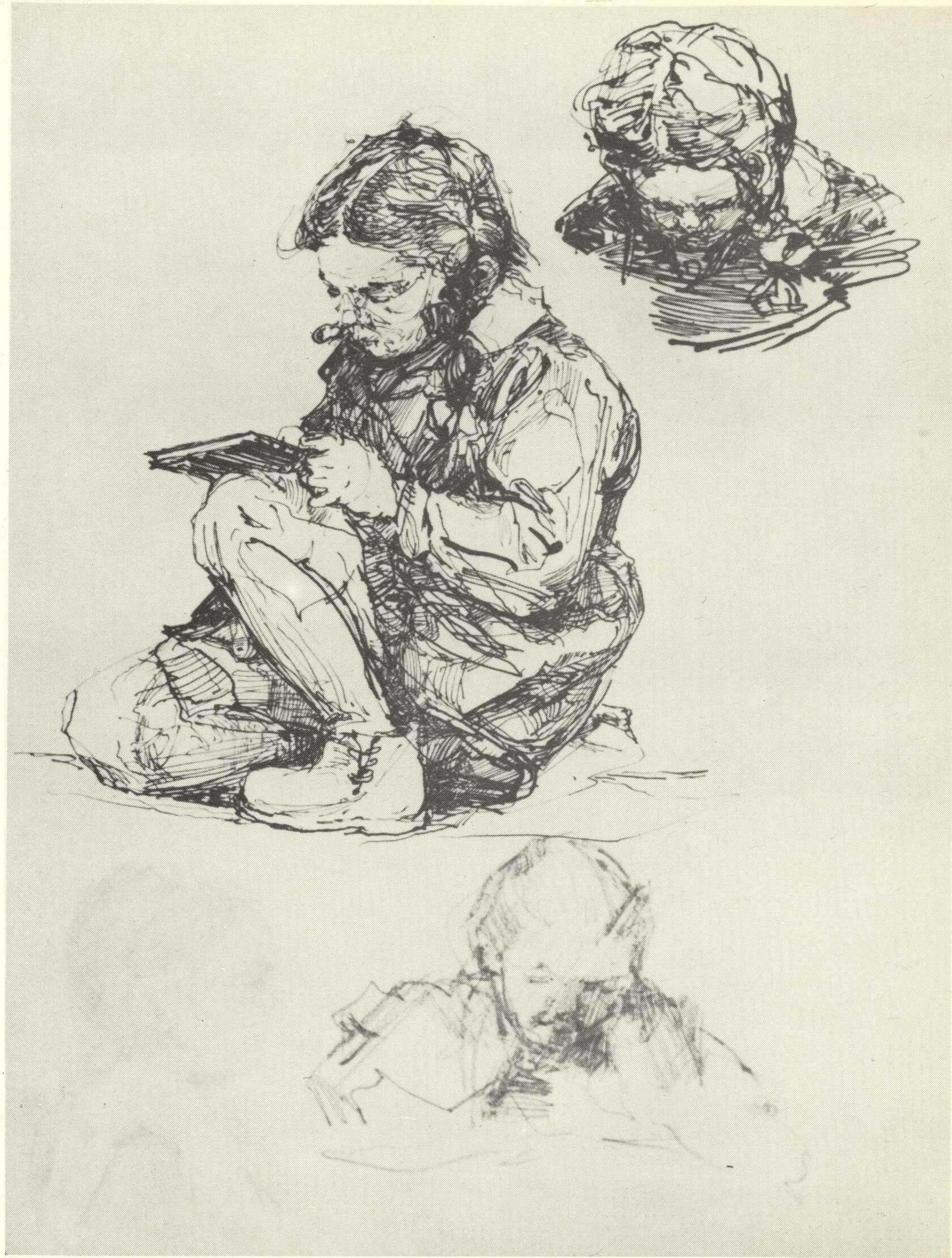

Z cyklu „Powstanie Warszawskie 1944”: Na tułaczkę

Portret žony

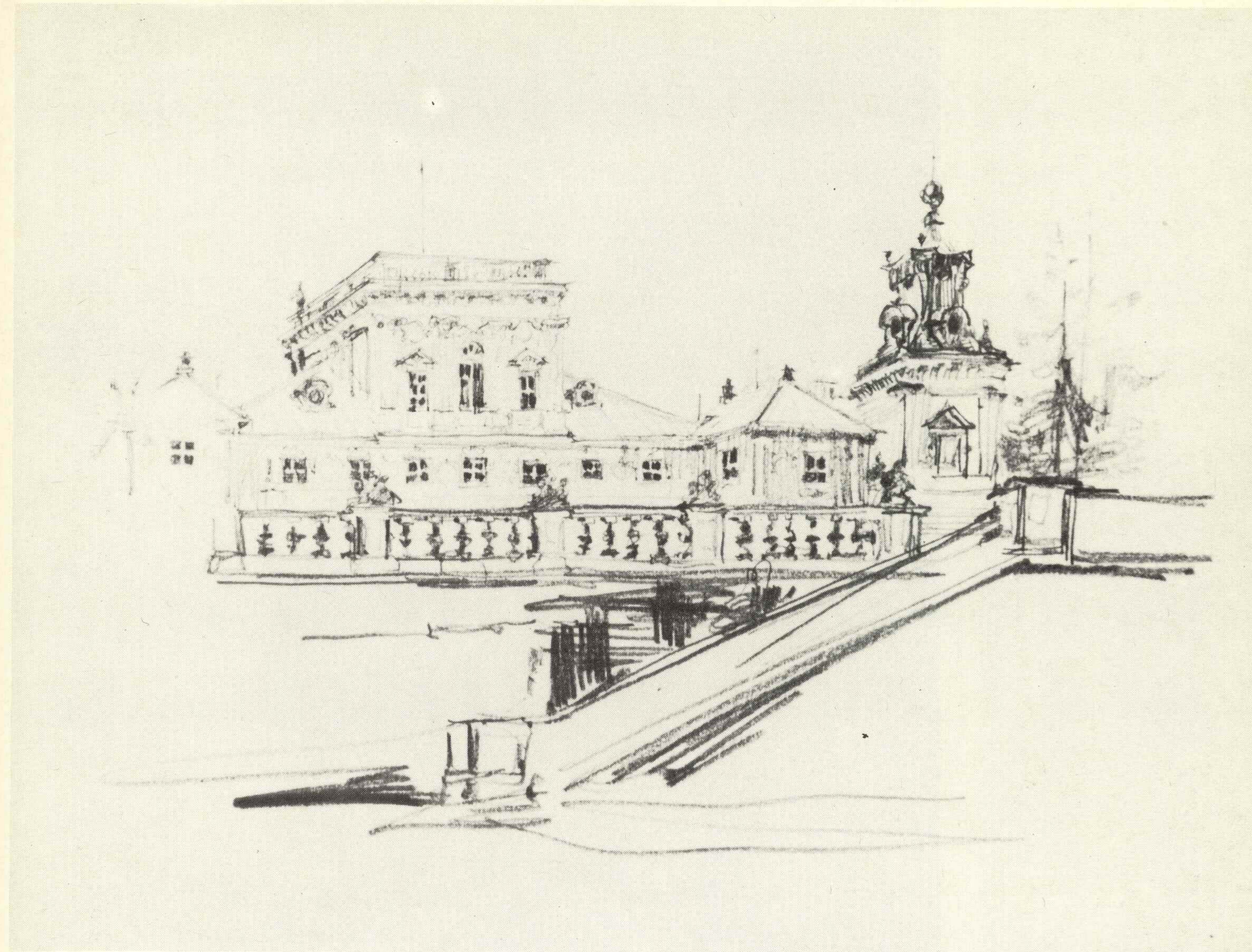
Miyawaki (au)
Bierutowie.
— 1946.

Las — Bierutowie

Portret Oli

Diana

Wilanów

Mecz

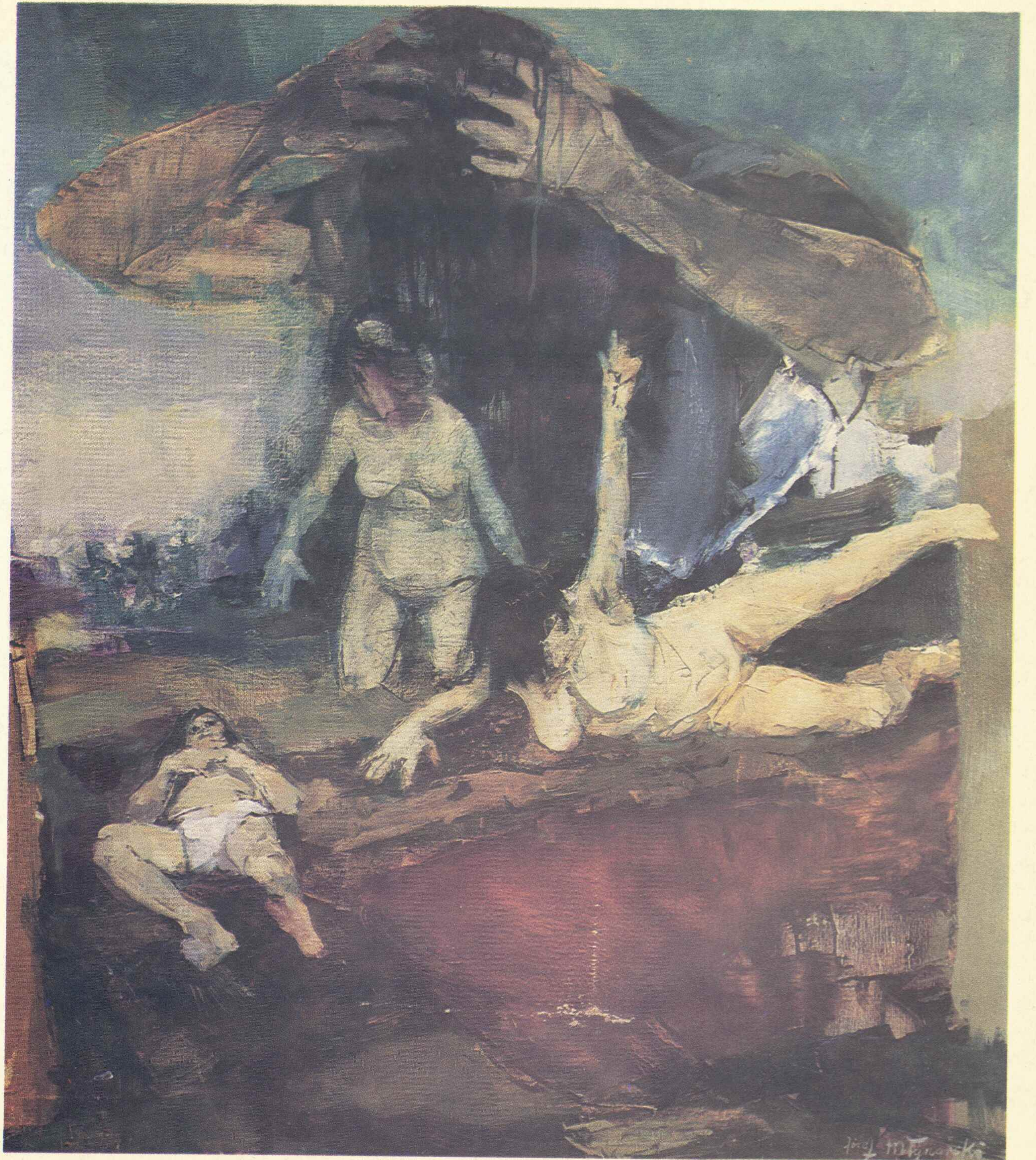
Odlewnia żeliwa — Huta Warszawa

Amfory zdobione widokami Warszawy

Nigdy więcej

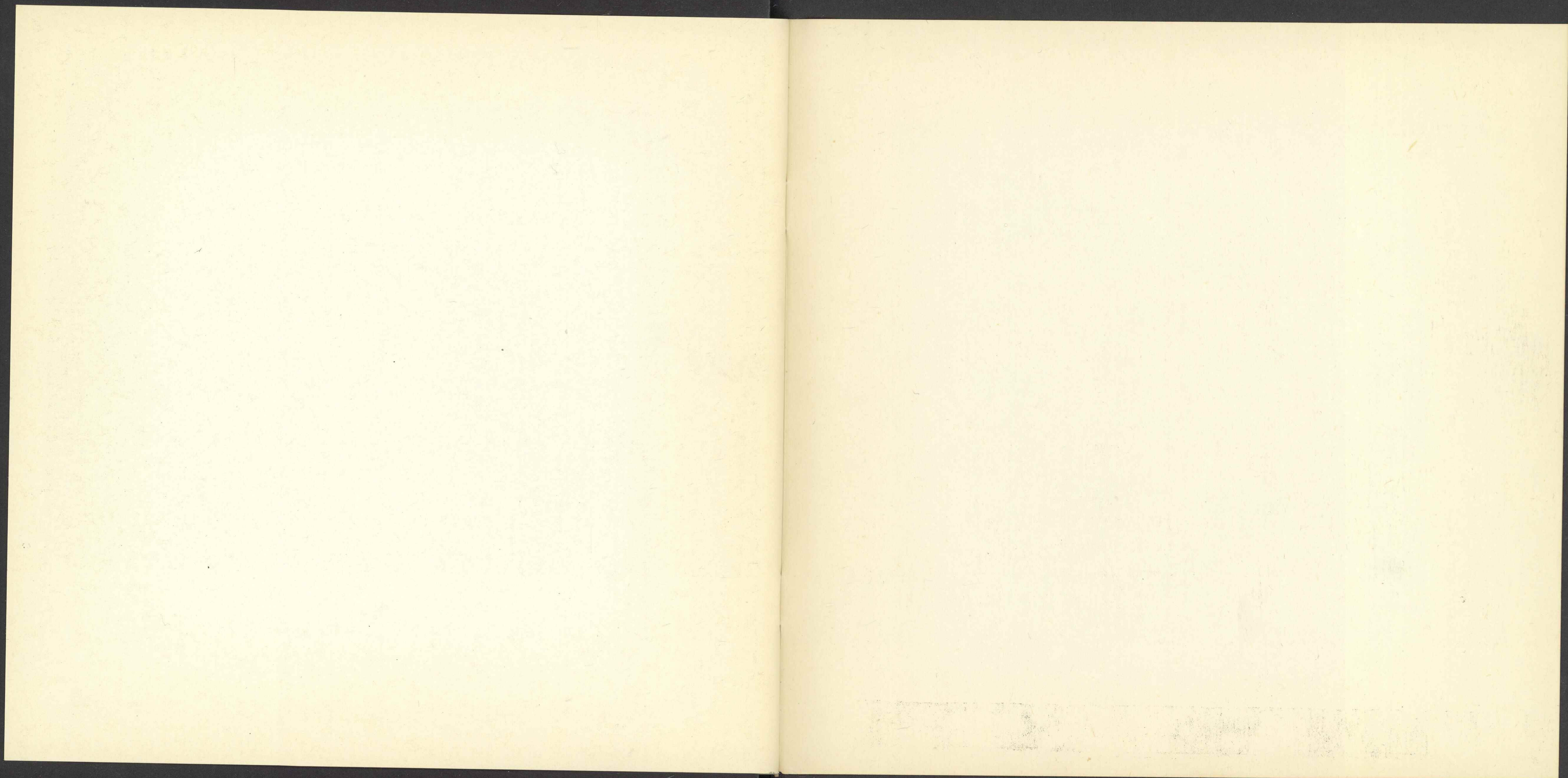
Ludzki teatr

Polacy w walce o Monte Cassino

Oddział Mątego Franka

FARBA ARTYSTYCZNA

CZERNŃ KOSTNA (SŁONIOWA)

WYKŁADY PRZEMYSŁU TERENOWEGO „ASTRA” PRZEMYSŁ 3 MAJA 11

*Przebieg
Tymczasem
3 maja
W P.W. Art.
Wroclo
Sondzkiego 41
zobacz 2
31 sty 68
Przebieg - Kraso*

